

Naključje pa hoče, da se istočasno mimo cerkve pelje več sejmarjev in zapazi kožuhe. Ker ni nikogar v bližini, in se le izza cerkve sliši strahovito stokanje in hreščanje, pograbijo sejmarji kožuhe in jih odpeljejo.

Kdo opiše hudo jezo in veliko žalost iznenadenih Zabržanov, ko čez nekaj časa zapazijo bridko izgubo. Že premišljujejo, kaj bi se bilo utegnilo zgoditi s kožuhi, kar se oglasi izmed sredine umen možak in potolaži sosede:

„Mar li ne veste, kam so izginiili naši kožuhi? Ali vas ni sram, da ste Zabržani in se vam niti ne sanja, katero pot so šli naši topli površniki? Jaz pa vem zanje! Ker smo jih bili pustili tukaj spredaj, a smo cerkev potiskali odzadaj, smo jo potisnili tako daleč, da so prišli kožuhi pod njo. Ali ne govorim prav?“

Okolo stoječim bliskovo šine v glavo, da je to najbrž verjetno, in s prijetnim in radostnim zadoščenjem se podajo domov, popolnoma preverjeni, da so ugodno rešili nalogo cerkvenega prestavljanja. Vsak je bil prepričan, da stoji cerkev zdaj veliko bolj proti toplemu jugu.

In res — pri prihodnji nedeljski službi božji ni Zabržane nič zeblo. Čemu li ne? Nekaj že zaradi lastne domišljavosti ne, posebno pa še zaradi tega ne, ker je mraz močno odjenjal.

Pesem naj se glasi!

*Pesem se oglasi
naj v pomladni dan!
Novi vzcveli časi
sredi so poljan.*

*Vstale so iz spanja
mlade rožice —
solnček se jim klanja,
jim greje nožice.*

*Pesem se oglasi
naj v pomladni dan,
novi vzcveli časi
sredi so poljan.*

Fr. Ločniškar.

